

Η επετειακή 24ωρη πανελλαδική απεργία που συνηθίζει να προκηρύσσει προς το τέλος κάθε έτους η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ αποφασίστηκε και φέτος για τις 27 Νοεμβρίου, ενώ με απόφασή της και η ΑΔΕΔΥ θα την πλαισιώσει. Στη λιτή της ανακοίνωση η ΓΣΕΕ αναφέρεται στον «νέο προϋπολογισμό που καθιστά για ακόμη μία φορά μόνιμα φορολογικά υποζύγια τους πιο αδύναμους», ενώ το σχέδιο δράσης της, γενικόλογα, «θα συνεχιστεί με συλλαλητήρια, οι ημερομηνίες των οποίων θα καθοριστούν ανάλογα με το χρόνο συζήτησης του νέου προϋπολογισμού στη Βουλή».

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία τα τελευταία χρόνια έχει «αραιώσει» έως «εξαφανίσει» ακόμα και τον κατακερματισμένο και χωρίς καμία προοπτική απεργιακό αγώνα της πρώτης μνημονιακής διετίας, στο όνομα των υπαρκτών δυσκολιών μέσα στην εργατική τάξη. Επιλέγει αυτό που ξέρει κυρίως να κάνει καλά, να συνδιαλέγεται με την κυβέρνηση και τους «κοινωνικούς εταίρους», τον ΣΕΒ και τους μεγαλεμπόρους, πότε στην Αθήνα και πότε στη... Γενεύη, όπως πρόσφατα, όπου «νόμιζε» πως διασφάλισε τη μη αλλαγή σε πιο αντιδραστική κατεύθυνση του νόμου για τις απεργίες και τον εργατικό συνδικαλισμό.

Ωστόσο η κυβέρνηση προχωρά ταχέως προς την περαιτέρω υλοποίηση του αντιδραστικού προγράμματος ΕΕ-ΔΝΤ. Μετά το Παρίσι, τη ΔΕΘ και τη συνάντηση Μέρκελ - Σαμαρά γίνεται καθαρό πως θα κλιμακώσει την αντιλαϊκή της επίθεση. Οι υποσχέσεις για φοροελαφρύνσεις και άλλα φιλολαϊκά μέτρα διαψεύστηκαν οικτρά, ενώ υλοποιείται μια τρομερή φοροληλασία του λαού, προωθούνται βαθιές αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις σε όλους τους κοινωνικούς τομείς, όπως εκπαίδευση, υγεία, ασφαλιστικό κ.λπ.

Η συνάντηση της τρόικας με τη συγκυβέρνηση που έχει προγραμματιστεί για τις 8 Δεκεμβρίου, με τον τρόπο με τον οποίο έχει διαμνηυθεί από τους Ντάισελμπλουμ και Σία, δεν αφήνει κανένα περιθώριο για «χαλαρώσεις» και εικονικές... εξόδους από το Μνημόνιο, διά περιπάτου και υπό τις ευλογίες των σφαγιαστών του ελληνικού λαού. Νέο ασφαλιστικό, παραπέρα απελευθέρωση ομαδικών απολύσεων, νέος 330 - αντιαπεργιακός νόμος, ξεπούλημα ΔΕΗ, νερών κ.λπ., απελευθέρωση πλειστηριασμών με υπαρπαγή της λαϊκής κατοικίας, επίθεση στα φτωχά λαϊκά στρώματα με «κόκκινα δάνεια» και χρέη, είναι τα καυτά μέτωπα της περιόδου που έρχεται, αποδεικνύοντας ότι η επιμονή στην κλιμάκωση της επίθεσης, παρά το τεράστιο πολιτικό κόστος για τα κόμματα της συγκυβέρνησης, οφείλεται στη βαθιά δομική καπιταλιστική κρίση και την επιθετικότητα του κεφαλαίου για το ξεπέρασμά της.

Η απεργία της 27ης Νοεμβρίου μπορεί να αποτελεί για τον υποταγμένο συνδικαλισμό ένα «διάλειμμα» στη διαρκή απεργοσπασία και στην ενσωμάτωση στη σύγχρονη μεσαιωνική «κανονικότητα» των Μνημονίων για τον κόσμο της εργασίας. Ωστόσο για τις ταξικές εργατικές δυνάμεις και την αντικαπιταλιστική Αριστερά, μπορεί και πρέπει να αποτελέσει πρώτο σταθμό στην αναγκαία εργατική αντεπίθεση. Με μαζική δουλειά στα πρωτοβάθμια σωματεία, με συνελεύσεις και εξορμήσεις σε χώρους δουλειάς, με στόχευση στο νέο τμήμα της εργασιακής επισφάλειας (βάουτσερ κ.ά.), θα οργανωθούν αγώνες που θα υπερβαίνουν τη λογική της διαπραγμάτευσης της επιδείνωσης της θέσης των εργαζόμενων ή τη μοιρασιά της εξαθλίωσης, πέρα και κόντρα στη λογική της εξαίρεσης, και θα έχουν στην προμετωπίδα τους την

ανατροπή της επίθεσης και της κυβέρνησης, και κάθε επίδοξο διαχειριστή της ίδιας πολιτικής, την αντεπίθεση των μαχών, το ξήλωμα της μνημονιακής καπιταλιστικής βαρβαρότητας και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων, την απόσπαση κατακτήσεων, με αιτήματα βελτίωσης της θέσης των εργαζομένων, όπως π.χ. αυξήσεις στους μισθούς, αύξηση και γενίκευση του επιδόματος ανεργίας για όλους κ.ά.

Στο πλαίσιο αυτό η ταξική πτέρυγα του εργατικού κινήματος προβάλλει την ανάγκη ενός σχεδίου κλιμάκωσης των αγώνων με συντονισμό και διάρκεια. Σε αυτή την κατεύθυνση κινούνταν η πρόταση για την απεργία στο εμπόριο την περασμένη Κυριακή και την ανάγκη ενός πανεργατικού συντονισμού για την υπεράσπιση της αργίας της Κυριακής, η διαδήλωση συλλογικοτήτων και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατά της τρόικας την Πέμπτη το απόγευμα, αλλά και το πρωί της ίδιας μέρας με το πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο. Ενδιάμεσος σταθμός για την κλιμάκωση του αγώνα μπορεί να αποτελέσει η διαδήλωση της 41ης επετείου του Πολυτεχνείου, με αντικυβερνητικά, αντιπολεμικά και αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα.

Δεν ξεκινάμε από το σημείο μηδέν. Οι μέχρι τώρα «τοπικοί» και κλαδικόι αγώνες αλλά και το γενικότερο κοινωνικό κλίμα δείχνουν ότι η εποχή μας μυρίζει «μπαρούτι». Ωστόσο, για να ξεσπάσει η πυρκαγιά της ανατροπής απαιτείται οι μικροί, διάσπαρτοι αγώνες να συνενωθούν σε ένα ανώτερο επίπεδο, οι μικροί εργατικοί συντονισμοί σε εμπόριο, εκπαίδευση, υγεία, ή σε επίπεδο πόλεων, που έχουν ήδη συγκροτηθεί, να κάνουν βήματα παραπέρα, στην προοπτική συγκρότησης ενός ανεξάρτητου από το κράτος, την κυβέρνηση και την εργοδοσία κέντρου αγώνα. Χωρίς όμως «προαπαιτούμενα» και «κανονισμένα ραντεβού», όπως κάνει το ΠΑΜΕ. Αλλά και χωρίς τη γραμμή ανάθεσης και κοινοβουλευτικής αναμονής που καλλιεργούν οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ.

Πηγή: [ΠΡΙΝ](#)